

...Аз знам, че никога вече няма да го видя - бяха последните й думи - си помисли Иваница и петрепери. Наведе се и целуна студеното й лице, негали с ръка димитревчитата, с които бе посипане смъртното ложе.

Някой вехълца зад него. По мургавето лице на царя бавно се плъзгаше едра сълза. Той прегърна брата си.

- Плачи! - заповяда той сурово и властно.

- Не мога!

- Плачи!

Нещо страшно разпъна гърдите на Иваница, ноздрите му се разшириха така, като че ли се беше свършил въздухът. Но сълза не мсжа да капне от окото му.

- Остави ме! Остави ме! - каза той с хрипкав глас и като се изтръгна от ръцете на брата си, се затече към покоите си. - Никой да не идва при мене!

Глава XXI

За пръв път видяха в очите на Иваница сълзи, през деня, когато у княз Белота сложиха в ръцете му малката му дъщеря. Десет дни той бе отказал да види детето, което бе отнело животът на Мария. Ненавиждаше го.

Но когато зърна малките му пухкави ръчички, златистия мъх на темето, и позна в румените устицаруперитата черта на своята собствена уста, а в големите тъмносини очи керавестта на своя взор, - сякаш нещо се стопи в сърцето му.

- Ще я кръстим Мария... - каза той замислен

- Ти имаш поне една утеха - му пешънна княз Белота. - Уверен си напълно, че детето е само твое.

- А ти? Нима мислиш...